

Prorocul Mântuirii

Textul biblic: Deuteronom 18:15-22

Versetul de aur

Dumnezeu a văzut ce făceau ei și că se întorceau de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care Se hotărâse să li-l facă și nu l-a

Introducere

Moise a condus pe copiii lui Israel timp de 40 de ani, călăuzindu-i prin momente triumfătoare ca și despărțirea Mării Roșii. Dar, de asemenea, i-a condus în timp ce rătăcea cu ei prin pustie, în timp ce împărtășea și consecințele necredinței și a eșecului de a avea încredere în Dumnezeu (Deut 32:51). Atunci a venit timpul pentru o schimbare a conducătorului. Lecția de astăzi începe un nou trimestru de studii intitulat „Proroci credincioși legământului lui Dumnezeu”. Adesea, când oamenii se gândesc la proroci, se gândesc la cărți profetice din Vechiul Testament. Acestea sunt împărțite frecvent în profeți mari (5 cărți) și profeți mici (12 cărți). Au mai fost, mulți alți proroci în afară de cei care au scris cărți care fac parte din Biblie. Studiul de astăzi este din cartea Deuteronom, a cincea și ultima carte a ceea ce se numește adesea Pentateul, Tora sau cele cinci cărți ale Legii. Această carte se încheie cu declarația că, de la scrierea ei, „În Israel nu s-a mai ridicat nici un proroc ca Moise, pe care Domnul să-L fi cunoscut față în față” (Deut 34:10). Astfel, Moise a fost un profet al Domnului precum și cel ce a transmis Legământul Domnului cu lumea.

Deuteronomul 18, din care este lecția de astăzi, este punctul culminant al unei serii de instrucțiuni cu privire la diverse poziții de conducere care ar oferi îndrumare oamenilor lui Dumnezeu. Citirea directivelor pentru un rege dă o idee despre cât de diferit a acționat un rege din Israel în comparație cu cei care au condus alte națiuni (17: 14–20).

Contextul lecției

În timp ce Moise nu a fost identificat în mod special ca fiind acest proroc, el a oferit câteva caracteristici distinctive. În primul rând, prorocul va fi dintre voi, dintre neamul vostru de israeliți, mădular al Legământului. Din acest motiv, se poate aștepta ca cel care va fi, o să fie credincios legii lui Dumnezeu și nu va încerca să ducă poporul în idolatrie (Deut 18:20). În al doilea rând, prorocul ar fi ca Moise în anumite privințe; această caracterizare este clarificată mai târziu (Deut 18:18). Porunca pe care trebuie să o asculte implică a treia caracteristică: faptul că prorocul ar fi cineva care are autoritate (Marcu 1:22), cineva de care oamenii trebuiau să-l asculte și să i se supună. O împlinire anterioară, cunoscută de cei din apropierea lui Moise, a fost găsită în omul Iosua. El a fost cel care a devenit liderul Israelului după moartea lui Moise (Deut 3:28; 31:1-8). Când oamenii l-au ascultat, lucrurile au mers bine (Iosua 6). Dar când s-au încrezut în ei înșiși, au urmat consecințe neplăcute (Iosua 7). Numele Iosua și Isus înseamnă amândoi „Domnul este mântuire”

B. Cererea poporului (v 16-18)

Promisiunea unui profet care va veni a fost stabilită în cererea făcută de israeliți când Dumnezeu le-a vorbit la Horeb (un alt nume pentru Muntele Sinai; comp: Exodul 19:11; Maleahi 4: 4). După ce Dumnezeu a vorbit, ei s-au rugat cu Moise să le vorbească în loc să vorbească Dumnezeu, ca nu cumva să moară (Exod 20: 19–21). Au avut motive întemeiate să se teamă. Dumnezeu le-a poruncit oamenilor să se adune la poalele aceluiași munte și a dat porunci stricte cu privire la cât de mult să se apropie de el - cu consecințe grave pentru neascultare (Exod 19: 12-13, 20-24). A treia zi a fost marcată de tunete, fulgere, foc, fum, sunetul asurzitor al unei trompete și zguduirea

muntelui (19: 16-18). Atunci Dumnezeu a vorbit oamenilor ceea ce numim cele Zece Porunci (20: 1-17). În timp ce acest verset anticipează clar rolul lui Iosua în Israel (Deut 18:15), Domnul a spus, că va ridica din acest popor un alt conducător după Moise și Iosua. Dumnezeu a vrut să fie sigur că oamenii nu vor imita aceste națiuni care au alți dumnezei. Prorocii Vechiului Testament au prevestit pe prorocul Suprem, Isus - cel care este „Dumnezeu este cu noi” (Matei 1: 22-23). Isus a transmis cuvintele lui Dumnezeu așa cum niciunul dintre predecesorii lui nu a putut face vreodată. Cuvintele lui Moise au prefigurat acei mulți proroci pe i-a trimis Dumnezeu, ducând în cele din urmă la slujire lui Isus.

II. Responsabilitatea (18:19-22)

A. Ascultarea și Înfăptuirea (v19)

Asculta cuvintele pe care le spune Dumnezeu prin solii săi implică supunere la aceste cuvinte. Dacă nu urmează supunere, atunci nu au ascultat cu adevărat. Prețul pentru respingerea cuvântului lui Domnului este mare: el se va fi chemat la socoteală. Exemplul cel mai extraordinar de judecată a lui Dumnezeu pentru că nu a auzit și nu s-au supus a fost cel al exilaților Asirieni și Babilonieni (lecțiile 8, 11).

B. Pedepsa Prorocilor mincinoși (v 20)

Oricine care crede că vorbește în numele Domnului fără să i se poruncească acest lucru este un proroc mincinos. Moise a oferit oamenilor lui Dumnezeu două teste pe care să le folosească pentru a stabili dacă prorocul acela este trimis de Dumnezeu. Primul criteriu a fost verificarea conținutului mesajului, dacă a fost la fel cu cuvântul dezvăluit anterior de Dumnezeu. Prorocii care erau îngâmfați și fără lipsă de umilință trebuiau respinși. Prorocul Isaia a îndemnat ulterior oamenii să efectueze acest test (Isaia 8: 19-20). Al doilea criteriu este văzut în fraza: ”vorbește în numele altor dumnezei”. A face acest lucru a constituit o încălcare clară a primei porunci (Exodul 20: 3- să nu ai alți dumnezei). Acest test a fost descris de Moise în Deut 13:1-5. Testul cerea o prudență suplimentară cu privire la capacitatea unui presupus proroc de a face și a chema oamenii să se închine la alți dumnezei.

C. Cum vom cunoaște prorocii mincinoși (v 20-21)

Întrebarea și răspunsul care este dat (Deuteronom 18:22) se adresează celor care spun că sunt proroci. Desigur, Dumnezeu ar putea identifica un profet mincinos în mod deschis. Desigur Dumnezeu ar fi putut să-l omoare pe acest proroc mincinos, după cum spune Legea. Dar Dumnezeu a dorit întotdeauna ca poporul său să devină matur spiritual și cu discernământ. El a dorit ca poporul său Israel să poată cunoaște pe prorocii mincinoși. În ceea ce privește efectul profeției, problema este desigur când o profeție nu se va împlini pentru mulți ani. Dacă profeția nu devine realitate la momentul stabilit, așa-numitul profet ar fi putut să moară înainte de a fi judecat. Astfel, este posibil ca acest ”profet” să fi putut avea o mulțime de urmași în timpul vieții și să evite judecata ca fiind mincinos. În acest caz, putem analiza motivele presupușilor proroci. Mica 3: 5, care spune că astfel de proroci care vestesc „pacea” iar dacă nu primesc nimic se întorc și vestesc „războiul” - fac orice ca să se potrivească scopurilor lor. Prorocii falși au tendința de a „fi de partea celor mulți” în a prezice ceea ce vor oamenii să audă (2 Regi 22: 12-13; Ieremia 6:14; 8:11; etc.).

Concluzii:

Moise i-a învățat pe Israeliti ce aveau nevoie să știe pentru a trăi ca poporul Legământului cu Dumnezeu. Moise voia să se asigure că poporul nu se va deda la practici prin care să se facă robi zeilor popoarelor din jurul lor. El a dorit ca oamenii să fie feriți de acele influențe și să se dedice pe deplin Domnului ca fiind singurul lor Dumnezeu. Acest lucru nu este mai puțin adevărat pentru creștini. Apostolul Ioan a făcut o avertizare în Apoc 22:18-19- de a nu adăuga nimic la ”cartea aceasta”. Deși „cartea aceasta” este Apocalipsa, este ușor să ne imaginăm că avertizarea se aplică și celor 65 de cărți ale Bibliei. Scripturile oferă standardul prin care trebuie să evaluăm

Ce trebuie să memorăm: *Dumnezeu oferă îndrumare pentru poporul său.*